

Ale tatínek se nedal. „A ty, Berto, když hraješ vybíjenou, tak vybíjíš s pomocí Ufíka, nebo ne?? Aha?!“

Berta se zarazila, chvíli jí trvalo, než váhavě připustila.

„No s Ufíkem... Ale...“

„Tak vidíš!“ bránil se tatínek.

Jenom Ufík koukal z jednoho na druhého, nechápal. On tady byl přece proto, aby pomáhal každému, kdo si o pomoc řekne. Neuměl rozlišit, co je u nás na Zemi sportovní nebo nesportovní, dobré nebo zlé. Na každé planetě je to přece jinak. Jenomže na celém světě by mělo platit, že podfuk je podfuk, i když se pojmenuje stokrát jinak.

Berta věděla, že vybíjet s pomocí Ufíka není v pořádku. Rozhodla za všechny. „Domů se nejde, musíme to napravit. Prostě musíme víc trénovat, tatínek i já, abychom se mohli příště při fotbale nebo při vybíjené spolehnout jen sami na sebe!“

Tatínek dlouho neváhal, kývl na souhlas.

Začal tvrdý trénink. Cvičení vedla sportovně založená maminka. Velela: „Nejdříve otužíme formu a mrštnost, raz a dva!!“

Cvičenci Berta s tatínkem skákali přes – lavičku, přes – švihadlo a přesně v rytmu, i když tatínek už za chvíli nevystačil s dechem.

Maminka pokračovala. „A taky natrénujeme postřeh a pohyb v brance!“

Tatínek si stoupl do brány. Maminka kopala, Berta házela. Rány maminky se tatínek snažil chytat, ráně od Berty, která trénovala vybíjenou, se po každé snažil vyhnout. Aby to nepopletl, bylo na celém tréninku to nejtěžší.

Po opravdu tvrdém trénování chytil tatínek první pořádnou střelu maminky a taky Bertě se ho podařilo trefit při vybíjené. Jásala Berta i tatínek. Bylo jim jasné, že Ufíka budou potřebovat, jenom když půjde o skutečně vážné věci. Jako třeba zachránit vypadlého ptáčka z hnízda nebo rozesmát smutné dítě.

A taky bylo jasné, že když bude tatínek dál pilně trénovat, určitě ho tatínci postaví opět do branky, a to za tu námahu stálo!

